

ನ೦ಪಾದರೀಯ

ತನ್ನತನದ ಒಯಕೆ

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಎರಡು ಶಕ್ತಿಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತವೆ—ಒಂದು ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಕಡೆ ಎಳೆಯುತ್ತದೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಅವನನ್ನು ಹೊರಗೆಳೆದು ಇತರರೊಡನೆ ಬೆರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ—ಎಂದು. ಒಂದು ಕೇಂದ್ರಾಕರ್ಷಕ ಶಕ್ತಿ, ಇನ್ನೊಂದು ಕೇಂದ್ರಾಪಕರ್ಷಕ ಶಕ್ತಿ.

ಒಂದು ಶಕ್ತಿಯು ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನಿರುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ—ಅವನನ್ನು ಸ್ವಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸುತ್ತದೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಅವನನ್ನು ತನ್ನಿಂದ ದೂರವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವಿರುತ್ತದೆ, ತನ್ನತನವಿರುತ್ತದೆ. ಆ ತನ್ನತನವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲು, ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲು ಅವನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಗೋವಿಂದನಂತಿರಲು ಅವನು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಮನಶ್ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞ ಅಬ್ರಹಾಂ ಮಾಸ್ಲೋ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ : 'ಮಾನವರು ತಮ್ಮನ್ನು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸುವುದನ್ನು ಅಷ್ಟಾಗಿ ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕತೆಯ ನಾಶ ಎಂದು ಅವರು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ತಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದ ಯಾವುದಾದರೂ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮತನವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ.' (Towards the Psychology of Being, p.130). ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ ಮೃತ್ಯುಸಮಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ವೈಯಕ್ತಿಕತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಭಯದಿಂದಲೇ ಅವನು ಯಾವುದೇ ಗುಂಪನ್ನು ಸೇರಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಸೇರಿದರೂ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ ಎಲ್ಲವೂ ನಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ಸಾಮೂಹಿಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ತಲೆಬಾಗುವುದೆಂದರೆ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಸ್ವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಸಂಸ್ಥೆ ಪಕ್ಷ ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಒಡೆಯುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತವೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಕೇಂದ್ರ

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವೈಯಕ್ತಿಕತೆಯನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಪ್ರತಿಪಾದನೆಗಾಗಿ ಹೋರಾಡುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಬದಲಾಗುತ್ತ ಹೋದಂತೆಲ್ಲ ಅವನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ

ವೈಯಕ್ತಿಕತೆ
ಮತ್ತು
ಸಾಮೂಹಿಕತೆ

ವೈಯಕ್ತಿಕತೆ ಕೇವಲ ಭೌತಿಕ ವಲಯಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾದಾಗ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಸ್ವಾರ್ಥ ಪರನಾಗುತ್ತಾನೆ; ಅದು ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಕೇಂದ್ರವಾದಾಗ ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಕೇಂದ್ರವೂ ಬದಲಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕೇಂದ್ರ ಒಂದು ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿರಬಹುದು, ವಸ್ತುವಾಗಿರಬಹುದು, ಸ್ಥಾನವಾಗಿರಬಹುದು, ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆ, ಧರ್ಮ ದೇಶ ಅಥವಾ ಭಾಷೆ ಆಗಿರಬಹುದು. ಅವನು ಹೊರದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಯಾರಾದರೂ ತನ್ನ ದೇಶವನ್ನು ನಿಂದಿಸಿದರೆ ತನ್ನ ನಿಂದೆಯಂತೆಯೇ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಅವನ ಧರ್ಮವನ್ನು ನಿಂದಿಸಿದರೆ

ಅದು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಆಘಾತವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅವನು ತನ್ನ ದೇಶದ ಎಷ್ಟೋ ಲೋಪದೋಷಗಳನ್ನು ಖಂಡಿಸಬಹುದು, ಜನರನ್ನು ಟೀಕಿಸಬಹುದು. ತನ್ನ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಅವನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕೇಂದ್ರ ಬೇರೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅವನು ದೇಶದ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನಾಗಲಿ, ಸ್ಥಾನವನ್ನಾಗಲಿ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧನಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಯಾವುದಾದರೊಂದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ

ವೈಯಕ್ತಿಕತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡು ಅದರ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ವೈಯಕ್ತಿಕತೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಆತ್ಮ-ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲರಲ್ಲೂ, ಯಾವುದಾದರೊಂದು ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇದು ಸಾಮೂಹಿಕತೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಪ್ರವೃತ್ತಿ.

ವೈಯಕ್ತಿಕತೆಯಿಂದ ಆತ್ಮೋನ್ನತಿ

ಇದು ತೀವ್ರವಾದಾಗ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಸ್ವಾರ್ಥಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕೇವಲ ಜೈವಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಇಡೀ ಸಮಾಜವನ್ನೂ ತನಗೆ ಸಂಬಂಧವಿರುವ ಸಂಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಪಕ್ಷಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಾನೆ. ಇದು ಒಂದು ಅತಿರೇಕವಾದರೆ ಇದರ ಇನ್ನೊಂದು ಅತಿರೇಕ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಭಾವವನ್ನು ತನ್ನ ನೈಜಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಅರಿಯಲು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಇದರ ಮೂಲಕ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ನೈತಿಕವಾಗಿಯೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿಯೂ ಉನ್ನತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾನೆ. ವೈಯಕ್ತಿಕತೆ ಕೇವಲ ಭೌತಿಕ ವಲಯಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾದಾಗ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಸ್ವಾರ್ಥಪರನಾಗುತ್ತಾನೆ; ಅದು ಅಧ್ಯಾತ್ಮಕೇಂದ್ರವಾದಾಗ ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಸಂಬಂಧದ ಅವಶ್ಯಕತೆ

ಇನ್ನೊಂದು ಶಕ್ತಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಹೊರಗೆಳೆದು ಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ತೀವ್ರ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಭಾವವುಳ್ಳವನೂ

ವಿವೇಕಪ್ರಭ

ಕೂಡ ಒಂಟಿತನವನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಇತರರೊಡನೆ, ಸಮಾಜದೊಡನೆ, ಕುಟುಂಬದೊಡನೆ, ಅಥವಾ ಯಾವುದಾದರೂ ಸಂಸ್ಥೆಯೊಡನೆ ಒಂದಾಗಲು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನನ್ನು ಯಾರೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಅದು ಅವನಿಗೆ ಸಹಿಸಲಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆತನು ಯಾವುದಾದರೊಂದಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವನು ಎಂಬ ಭಾವ (sense of belonging) ಅವನಲ್ಲಿರಬೇಕು. ಖ್ಯಾತ ಮನಶ್ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞ ಎರಿಕ್ ಫ್ರೋಮ್ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: 'ಮನುಷ್ಯನು ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಪಡೆದಿರಬೇಕು, ಅವನು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಸ್ವಸ್ಥನಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಇತರರೊಡನೆ ಅವನು ಒಂದಾಗಬೇಕು. ಇತರರೊಡನೆ ಒಂದಾಗಿರುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಅವನಲ್ಲಿರುವ ಅತ್ಯಂತ ಶಕ್ತಿಯುತವಾದ ಬಯಕೆ. ಅದು ಲೈಂಗಿಕತೆ ಗಿಂತಲೂ, ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಜಿಜೀವಿಷಕೃಂತಲೂ ಶಕ್ತಿಯುತವಾದುದು' (Beyond the Chains of Illusion, p.119). ಈ ಸಾಂಬಂಧಿಕತೆ ಯಿಂದಾಗಿಯೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ವಿವಾಹವಾಗುತ್ತಾನೆ, ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ, ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ಜನರೊಡನೆ ಬೆರೆಯುತ್ತಾನೆ, ಅಟವಾಡುತ್ತಾನೆ, ಮನರಂಜನಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗ ವಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇನ್ನೇನೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೆ ಟಿ.ವಿ. ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ—ಅದರೊಳಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜನರೊಡನೆ ಯಾದರೂ ಬೆರೆಯೋಣವೆಂದು—ನೈಜತೆಯಿಲ್ಲದಾಗ ಕೃತಕತೆ ಯಾದರೂ ಇರಲೆಂದು. ಏನಾದರೂ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅದರ ಮೂಲಕವಾದರೂ ಒಂದು ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಸೋಮಾರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ತನ್ನಂತೆಯೇ ಇತರ ಸೋಮಾರಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕಾಡುಹರಟೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗುತ್ತಾನೆ. ಹೇಗಾದರೂ ಅವನು ಒಂಟಿತನದಿಂದ ದೂರವಾಗಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಆರೋಗ್ಯಕರ ಸಂಬಂಧ

ಈ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಉತ್ತಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಾಗ ಲೋಕಹಿತ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು. ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಇತರರೊಡನೆ ಪ್ರೀತಿಯ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು, ತಾನೂ ಆನಂದದಿಂದಿದ್ದು ಇತರರನ್ನೂ ಆನಂದ ಪಡಿಸಬಹುದು. ಆಡುಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಅನೇಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬೆರೆಸಿ ರುಚಿಕರವಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವುಂಟಾದರೆ ರುಚಿ ಕೆಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನೂ ಕೆಡಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಾವು ಜನರೊಡನೆ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೆರೆತರೆ ಅದು ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಹಿತಕರವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದು ಕಲಬೆರಕೆ(adulteration)ಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆಹಾರದ ವಸ್ತುಗಳ ಕಲಬೆರಕೆಯು ದೇಹಾರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕೆಡಿಸುವಂತೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಕಲಬೆರಕೆಯು ಸಮಾಜದ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕೆಡಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಮೂಹದ ಮೂಲಕ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಅರ್ಥ

ಜನರೊಡನೆ ಬೆರೆಯುವಿಕೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಉನ್ನತಿಗೂ ಅವಶ್ಯಕ. ವ್ಯಕ್ತಿಯು ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿರಲು ಅವನು ಇತರರೊಡನೆ ಸಂಬಂಧವನ್ನು

ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೨೦೦೦

“ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ಪಡೆಯುವ ಉತ್ತಮ ವಿಧಾನವೆಂದರೆ ಇತರರ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು.”

—ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿ.

ಪಡೆದಿರಬೇಕು. ಅಸ್ತಿತ್ವವಾದಿ ಪಾಲ್ ತಿಲಿಚ್ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: 'ಇತರರೊಡನೆ ನಿರಂತರ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದ ಮಾತ್ರ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತಾನೆ' (The Courage to Be, p.91). ತನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅರ್ಥವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವನು ಇತರರೊಡನೆ ಒಂದು ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಪಡೆದಾಗಲೇ. ಒಂದು ವಸ್ತುವು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೂ ಬಾರದು. ಒಂದು ಲೇಖನಿಯು ಅರ್ಥಪೂರ್ಣವಾಗುವುದು ಅದಕ್ಕೂ ಬರೆಯುವವನ ಕೈಗೂ ಹಾಗೂ ಕಾಗದಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವುಂಟಾದಾಗಲೇ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದು ಲೇಖನಿಯೇ ಅಲ್ಲ. ಇದು ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಥಾಮಸ್ ಮೆರ್ಟನ್ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: 'ನಾನೊಬ್ಬ ವಿಶಿಷ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂದು ಇತರರಲ್ಲಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡರೆ ನನ್ನನ್ನು ನಾನೇ ಪಡೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.' ನನ್ನ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ನಾನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೂ ನಾನು ಇತರರೊಡನೆ ಬೆರೆತು ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ಹೋಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ಸಾರ್ಥಕತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಒಂದು ಸಮೂಹದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ.

ತಾನೇ ತಾನಾಗಿರುವ ಧೈರ್ಯ

ಆದರೆ ತನ್ನ ವೈಯಕ್ತಿಕತೆಯನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ ಅವನು ಸಮಾಜದೊಡನೆ ಬೆರೆತರೆ ಅವನು ಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ಸಮೂಲ ನಾಶವಾಗುತ್ತಾನೆ—ಅಂದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ತನ್ನತನವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಇದರಿಂದ ಸ್ವಹಿತವೂ ಇಲ್ಲ ಪರಹಿತವೂ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಸಮೂಹದಲ್ಲಿರುವಾಗ ತನ್ನತನವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈ ತನ್ನತನವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಪಾಲ್ ತಿಲಿಚ್ *Courage to Be* ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ತನ್ನತನವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಧೈರ್ಯವು ಸಾಮೂಹಿಕತೆಯೊಂದಿಗೆ ಸಂಘರ್ಷಿಸಬಾರದು. ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಿದಂತೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನತನದ ಸಾರ್ಥಕತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಸಾಮೂಹಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಮೂಹದೊಳಗೆ ತನ್ನತನವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುದೆಂದರೆ ಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಒತ್ತಿ ತೋರಿಸುವುದು. ಈ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಪಾಲ್ ತಿಲಿಚ್ *Courage to be as a Part* (ಒಂದು ಸಮೂಹದ ಭಾಗವಾಗಿ ತನ್ನತನವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಧೈರ್ಯ) ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಸ್ವಹಿತದಿಂದ ಸಮಾಜದ ಹಿತ

ತನ್ನ ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದರ ಮೂಲಕವೇ

“ನೀವು ನಿಮಗೆ ನೀವೇ ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗಿದ್ದರೆ
ಇತರರಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗಿರುತ್ತೀರಿ. ಇತರರಿಗೆ
ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗಿದ್ದರೆ ನಿಮಗೆ ನೀವೇ
ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗಿರುತ್ತೀರಿ.”

—Food for the Thinking Mind
ಗ್ರಂಥದಿಂದ

ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಸಮೂಹದ ಹಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಹಿತವನ್ನು
ಅವನು ಕಡೆಗಣಿಸಿದಷ್ಟೂ ಸಮಾಜದ ಹಿತವನ್ನೂ ಕಡೆಗಣಿಸುತ್ತಾನೆ.
ಇಡೀ ದೇಹ ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಅಂಗಾಂಗವೂ
ಆರೋಗ್ಯವಂತವಾಗಿರಬೇಕು. ಇದು ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ.
ಸಮಾಜವೆಂಬ ಬೃಹತ್ ದೇಹವು ನಿರಾಮಯವಾಗಿರಬೇಕಾದರೆ ಅದರ
ಅಂಗಾಂಗಗಳಾದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ದೈಹಿಕ, ಮಾನಸಿಕ ಮತ್ತು
ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕವಾಗಿ ಆರೋಗ್ಯವಂತರಾಗಿರಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ
ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನಿ ಸ್ಪಿನ್‌ನೋಜಾ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ : ‘ಎಷ್ಟರ
ಮಟ್ಟಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಶ್ರಮವಹಿಸಿ ತನ್ನ ಲಾಭವನ್ನು ಅರಸುತ್ತಾನೆಯೋ,
ಅಂದರೆ ತನ್ನನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆಯೋ,
ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವನು ಸದ್ಗುಣಸಂಪನ್ನನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅದಲ್ಲದೆ
ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಕಡೆಗಣಿಸಿದಷ್ಟೂ ಅವನು ನಿಸ್ಸತ್ಯನಾಗು
ತ್ತಾನೆ’ (Ethics). ಇಂತಹ ನಿಸ್ಸತ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಯಾವ
ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಆಗದು.

ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸಮಾಜ ಹಿತ ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕ

ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಸಮಾಜವೆಂಬ ದೇಹದ ಒಂದು ಭಾಗ ಎಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ
ಅವನು ಯಂತ್ರದ ಒಂದು ಭಾಗದಂತಲ್ಲ. ಯಂತ್ರದ ಭಾಗಗಳು
ಜಡ, ಅವಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ತನವಿರುವುದಿಲ್ಲ, ತಮ್ಮ ಆತ್ಮೋನ್ನತಿಯ ಬಗ್ಗೆ
ಚಿಂತಿಸಲಾರವು. ಆದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಚೇತನಾತ್ಮಕ, ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ
ಅರಿವಿದೆ, ತನ್ನ ಉನ್ನತಿಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುಳ್ಳವನು. ತನ್ನ ಉನ್ನತಿ
ಸಮಾಜದ ಉನ್ನತಿಯನ್ನೂ ಸಮಾಜದ ಉನ್ನತಿ ತನ್ನ ಉನ್ನತಿ
ಯನ್ನೂ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವನು ಅರಿಯಬೇಕು.

**ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಗೊಬ್ಬರ ಮತ್ತು ಹೂವುಗಳು ಪರಸ್ಪರ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು.
ಆದರೆ ಆಳವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ, ಹೂವುಗಳು ಆಗಲೇ ಗೊಬ್ಬರದಲ್ಲಿ ಇವೆ ಹಾಗೂ
ಗೊಬ್ಬರ ಹೂವಿನಲ್ಲಿ ಇದೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವೇ ವಾರಗಳಲ್ಲಿ ಹೂವುಗಳು
ಕೊಳೆತು ಗೊಬ್ಬರವಾಗುತ್ತವೆ.... ಹಾಗೆಯೇ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ಗೊಬ್ಬರವು ಹೂವಾಗಿ
ಪರಿವರ್ತಿತವಾಗುತ್ತದೆ.... ಎಲ್ಲ ದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಇವೆ.... ನಾವು ಇರುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ,
ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಇರಬೇಕು.**

—THICH NHAT HANH, “Peace is Every Step” ಗ್ರಂಥದಿಂದ

ಸಾಮೂಹಿಕತೆಯ ಮೂಲಕ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಉನ್ನತಿಯೂ, ವೈಯಕ್ತಿಕ
ಉನ್ನತಿಯ ಮೂಲಕ ಸಾಮೂಹಿಕ ಉನ್ನತಿಯೂ ಸಾಧಿತವಾಗು
ವುದರಿಂದ ವೈಯಕ್ತಿಕತೆ ಮತ್ತು ಸಾಮೂಹಿಕತೆ ಇವೆರಡೂ ಪರಸ್ಪರ
ಪೂರಕವಾದುವುಗಳು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು
‘ಆತ್ಮನೋ ಮೋಕ್ಷಾರ್ಥಂ ಜಗದ್ವಿತಾಯ ಚ’ (ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಉನ್ನತಿ
ಮತ್ತು ಜಗತ್ತಿನ ಹಿತ—ಈ ಎರಡೂ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು
ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು) ಎಂಬ ಹೊಸ ಧೈಯಮಂತ್ರವನ್ನು ನಮಗೆ
ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ‘ಆತ್ಮನೋ ಮೋಕ್ಷಾರ್ಥಂ’ ಎನ್ನುವುದು
ವೈಯಕ್ತಿಕತೆಯನ್ನೂ ‘ಜಗದ್ವಿತಾಯ ಚ’ ಎಂಬುದು ಸಾಮೂಹಿಕತೆ
ಯನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ವೈವಿಧ್ಯವೇ ಸಮಾಜದ ಶೋಭೆ

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಆದರ್ಶ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯಲ್ಲಿ ಏಕತೆ.
ವೈವಿಧ್ಯವೇ ಸೃಷ್ಟಿಯ ನಿಯಮವೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.
ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಆಲೋಚಿಸತೊಡಗಿದರೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ
ಈಜಿಪ್ಟಿನ ಮಮ್ಮಿಗಳಂತಾಗುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದು ಅವರ
ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ತನ್ನ
ವೈಯಕ್ತಿಕತೆಯನ್ನು, ತನ್ನ ವ್ಯಕ್ತಿವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು,
ಪ್ರೀತಿ ಸಹಕಾರದೊಂದಿಗೆ, ಇತರರ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತ
ಸಮಾಜದೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆತರೆ ಆಗ ಒಂದು ಸುಂದರ ಸಮಾಜವು
ರೂಪಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ವಿವಿಧ ಬಗೆಯ ಹೂವುಗಳಿಂದ ಒಂದು
ಸುಂದರ ಮಾಲೆಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದಂತೆ. ಇಲ್ಲಿ ಹೂವುಗಳೆಲ್ಲವೂ
ದಾರದೊಂದಿಗೆ ಒಟ್ಟು ಕಲೆತು, ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು
ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾಲೆಗೆ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಒಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ
ಬಗೆಯ ವೃಕ್ಷಗಳೂ ಗಿಡಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಕೆಲವು ಉತ್ತಮ
ಹಣ್ಣನ್ನು ಬಿಡುತ್ತವೆ, ಕೆಲವುದರ ಹಣ್ಣು ಕಹಿ, ಕೆಲವು ಸುಂದರ
ವಾಗಿರುತ್ತವೆ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಮುಳ್ಳಿನಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತವೆ. ಒಂದು
ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಗಿಡಮರಗಳು ಇರಲೇಬೇಕು.
ಹಾಗೆಯೇ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಬಗೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಇರುತ್ತಾರೆ.
ಇದು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಒಂದು ಶೋಭೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ✽